

Gabi a plecat de urgență la medic. După ce m-a consultat, ăsta l-a trimis în Tulcea s-aducă niște hapuri și ceva uscat de mâncare. „Cel puțin două zile repaus!“, a ordonat. „Când s-o simți mai bine, la Tulcea cu el! Aici n-avem ce-i face!“ Oricum, zilele alea le-am trăit ca în vis. Deliram, dar într-un fel conștient – știam că deliram. Din exterior, eram un om bolnav, foarte bolnav. În interior, însă, mă cam obișnuisem. În rarele momente când mă dădeam jos din pat, să mă duc la toaletă sau să mă hrănesc cât de cât, mergeam prin curte ca pe bile, în pas de balerină. Celorlalți li se părea că fac salturi ciudate, că apuc în direcții incontrolabile, că dacă vreau s-o iau dreapta-sus, ajung în stânga-jos. Eu, în schimb, aveam impresia că urmăresc corzile acelea micuțe, care ar fi zbârnâit dac-aș fi călcat mărgeluțele înșirate pe ele. Continuam cu exercițiile mele nocturne, învârteam cărțile, răsturnam radioul, ba până și cușca lui Piticu' am rotit-o plutind, cu el înăuntru mârâind bucuros, ca într-o tiribombă-n miniatură. Era singurul care mă vedea, care se distra cu mine, atent la mărgeluțe. Pentru ceilalți, eram bolnav.

Chiar de-a doua zi mi-am mai revenit, însă nu-n sensul așteptat de toți. Am încetat să merg în salturi, fiindcă de-acum știam cu precizie cum să evit mărgелеle alunecând pe corzi, înainte și-napoi, ca niște funiculare. Aveam doar mici ezitări,

stânga-dreapta – mersul meu devenise, din cel al unui nebun, cel al unui bețiv. Uneori, pentru a ajusta direcția, balansam întreg cadrul, ca dintr-o luntre ce-ar sta imobilă, și doar peisajul s-ar mișca, cam la fel cum se credea pe vremuri că Pământul este fix, iar Soarele se învâрте în jurul lui. A treia zi, mergeam și vorbeam normal – dar asta fiindcă aveam tot timpul senzația de balans, acum mai fină, mai moale, și mă obișnuisem în așa măsură cu ea, încât nici n-o mai luam în seamă.

Doctorul mi-a dat voie să plec, iar Gabi ne-a împrumutat suficient ca să ajungem în Tulcea și apoi la Constanța. Am plecat a doua zi, pe la prânz. O noapte am stat la părinții Alinei, care tot insistau să mă internez – dar nici vorbă. Apoi am luat trenul: ne uitam unul la celălalt, în reflexia din geam, știind că lucrurile astea nu se vor mai întâmpla, că va exista mereu între noi un balans. Triști, ca niște melci din cornițe, ne-am unit, fără să vrem, tâmplele pulsânde în fereastra trenului.

Lucrurile tari, de obicei, se fac fără bani. Ce senzație a fost să lenevești ore-n șir, cu picioarele-n mare, pe plaja din Sulina, știind că n-ai bani nici să te-ntorci. Ce senzație-n sine, să lenevești. Leneveala l-a făcut pe om. Diferența dintre omul de Neanderthal și cel de-acum, *homo sapiens sapiens sapiens*, și tot așa, a fost a unuia care-și clătea

picioarele-n mare, în briza dulce a înserării. Pe care l-a pocnit o idee, de pildă: de ce să vânez animale, când pot pune capcane? De ce să prind pești cu mâna, când pot folosi o undiță? Următoarea fază a fost dezvoltarea conceptului de „capcană”, de „undiță” – de fapt, construirea lor. Adică, cum se pot face? A doua zi, a pus o capcană improvizată în pădurea malului muntos, lângă niște mici cascade, unde veneau animalele să se-adape. A găsit după aceea o căprioară care se mai zbătea încă în ea. I s-a făcut milă și-a eliberat-o, deși o putea ucide. Era totuși ceva cu capcana, nu cu căprioara, care coborâse atâta vreme din vârf de munte până aproape de mare, să bea apă. În următoarea zi, a făcut o capcană mai mare, care s-o lase să cadă pe căprioară în groapă, fără să mai poată ieși. Și, peste încă vreo câteva zile, a găsit una rumenă, dolofană, aproape moartă. A omorât-o rapid, tăindu-i gâtul – și și-a spus: „Am inventat capcana!”. Stând aici, în mare, aproape golit de puteri, ca o baterie descărcată, simțeam că-mi inventam, mie însumi, capcana.

Urmau volute, răsuciri. Cu picioarele-n balta mîloasă, agățând parcă în joacă, din plictiseală, vreun pește de apă dulce care se zbenguia-n aer, de bucurie c-a scăpat de apa sărată, cam cum stau urșii, cu gurile deschise, să prindă somonii ce sar, ne întrebam ce facem acolo. Era mai mult decât

evident: noi înșine puteam fi prinși cu minciogul sau atrași în capcană de cineva care să ne taie carotida într-un mod foarte firesc, fără întrebări. Ca-n reclama cu „zboară, puiule, zboară!”. Oare producătorii nu și-or fi dat seama că puiul are un dublu sens? Că puiul înseamnă și „pui de om”? Învățătură din astea, inexplicabile. Nu aici era cheia – dac-ar fi existat. Ci teama că, așa cum înșfăcam peștii, prăjindu-i dup-aia, eram în același timp prinși, fripți și haliți și noi. La foc continuu.

Cam atunci mi s-au întetit și senzațiile de dislocare. Nu mai clipeam doar diminețile, la trezire, încercând să-mi dau seama unde mă aflu (sau dacă mă aflu), cu acele scăpărări între locuri, timpuri, trecute sau viitoare – ci, acum, ziua-n amiaza mare. Ce-am trăit și cu Rosa, pe malul fluviului Arno – cu picioarele bălăcindu-se pe baraj, în apa sălcie. Că nu suntem de-aici, că nu-i vremea noastră. Mă urneam din pat și priveam zorile prin geam – dar nu era geamul meu, ci ăla, rotund ca unul de vapor, din Balcic. Fumam dimineața pe balcon (dar eu nu am balcon) – era cel de la cabana Trei Brazi din Predeal. Scrutam somnoroș zărilor și, între sclipirile pulsânde ale unor realități abia pe cale să se închege, mai mult visate, vedeam un brad în fața ferestrei, ceea ce am. Dar mă uitam la el prin fereastra din Balcic – iar, în dreapta, era profilat castelul Reginei Maria, în timp

ce-n stânga se târa leneș Elba, fluviul din Hamburg, unde au făcut joncțiunea armatele sovietice și americane în 1945. Ziua, ieșeam în Borgo degli Albizi să arunc gunoiul, urcam Campanila lui Giotto și apoi coboram cu liftul din zgârie-norul de sticlă pe care-l vânduse Cezara-n Dubai, unde ne-aștepta, la stația de metrou Stephansdom din Viena, Piticu' lui Gabi din Ceatalchioi, hămăind vesel. O luam pe Kärnterstrasse, înspre Operă, prin ploaia de confetti și ieșeam din Calzaioli direct la Palazzo Vecchio. Piticu' dispărea pe drum, atras de mireasma vreunui sandvici uriaș, *panino con porchetta*, poate și *con pesto* (deși cam strâmbau din nas la auzul combinației), cum se făceau în Via dei Neri. Sorbeam un vin *all'antico vnaio*, stând pe trepte, și apoi, după colț, ne trezeam în Poiana Secuilor din Predeal. Ne hârjoneam în iarbă, la umbra bradului din Pisa, cum i-am spus, de parc-am fi fost în Piazza dei Miracoli. Luam masa pe-un restaurant plutitor din Silistra, în Bulgaria, acolo unde Dunărea are cea mai mare lățime, și când ieșeam, în valurile înserării, dădeam de concertul cu lasere de la Casa Pogor, din Iași. Obosiți, ne retrăgeam în foișorul de la muzeul lui Mișu, la Ipotești, unde mai rădeam câteva beri și urcam clătinându-ne, eu și Rosa, fericiți și demni, către camera noastră. Dimineăta, eram din nou pe balcon, gata să ne-aruncăm. Preventiv, ne iubeam înainte.

Mai țineți minte ce zicea Ne-Nelu? Sau ce va zice? Iată: că este probabil, în orice caz logic, să stăm la terasă, ba chiar în același univers, dacă nu într-unele paralele, sorbind din aceleași beri. Putem fi acolo, dar și altundeva. Că, cuantic (da, știu că-i o cacofonie), suntem, de fapt, într-un cu totul alt loc. *Aici*.

Pe drumul înspre Constanța îl ascultam pe tabletă p-ăla care nu părea decât să se vaite pițigăiat, de pe aripa avionului, că nu-i răspunde gagica la SMS. Ne întrebam cine, naibii, o să ne răspundă nouă. Peste câteva zile urma să-nceapă școala. Ce să le spunem copiilor, că nu le mai trimitem mesaje „atât de des”? Îi vezi în față, în clasă, unii plictisiți, alții aroganți, miștocari, dar și pe unii cărora le sclipesc ochii. Pentru ăștia predai, pe ăștia vrei să-i vezi mari. Dar ce autoritate poți să ai, dacă ești mort de foame? Efectiv, banii împrumutați nu ne ajungeau decât vreo două-trei zile. Era egal dac-am fi mers la școală sau dacă ne-am fi tăiat gâtul. Și, după toate cele de la Sulina, de la Ceatalchioi, parcă am fi preferat varianta cu gâtul.

Irespirabil, ăsta-i cuvântul. A doua zi, când ne-am dus către liceele noastre, și eu, și Alina aproape că ne-am împiedicat pe scări. La mine, era o adunare care completa de zor nu știu ce formulare, în cancelaria îmbâcsită, dar impunătoare,